

8. ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗ ΧΑΝΑΑΝ

Στὴν περιοχή τοῦ Σινᾶ ἔμειναν ἄρκετὸ καιρὸ οἱ Ἰσραηλίτες. Ὑστερα ξεκίνησαν γιὰ τὴ γῆ Χαναάν, τὴ γῆ τῶν πατέρων τους. Ὅταν πλησίασαν, ἔστειλε ὁ Μωυσῆς κατασκόπους νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν τὸ μέρος καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ξεκίνησαν δώδεκα διαλεχτά παλληκάρια. Μαζί τους ήταν και ο Ίησοῦς τοῦ Ναυῆ με τὸν Χάλεβ.

Σαράντα δλόκληρες ἡμέρες καὶ νύχτες ἐξέταζαν τὸ κάθε τί. Τέλος γύρισαν. Εἶχαν δεῖ τὴ γῆ Χαναάν, τὴ «γῆ ποὺ ρέει μέλι καὶ γάλα», ὅπως ἔλεγαν. Μίλησαν με θαυμασμό για τὸν τόπο.

—Εἶναι ὠραία ἡ χώρα καὶ πολὺ πλούσια, εἶπαν. "Ἐφεραν μάλιστα μαζί τους καὶ διάφορους τεράστιους καρπούς, ὅπως ἕνα μεγάλο σταφύλι ποὺ τὸ κουβαλοῦσαν δύο ἄνθρωποι.

"Ἐφεραν ὁμως καὶ μερικές δυσάρεστες πληροφορίες.

—Τὴ χώρα αὐτὴ τὴν κατοικοῦν τεράστιοι ἄνθρωποι, εἶπαν. "Ἐμεῖς εἶμαστε τίποτε μπροστά τους. Πανύψηλα τείχη κλείνουν γύρω τὶς πόλεις κι ἔχουν φρούρια ἄπαρα. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τους νικήσωμε καὶ νὰ πάρωμε τὶς πόλεις τους.

Μόνο ὁ Ίησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη.

—"Ὅχι, φώναξαν, θὰ τους νικήσωμε.

Κανείς ὁμως δὲν τους πίστευε. "Ὅλοι νόμιζαν πὼς ἦταν χαμένοι, πὼς θὰ καταστρέφονταν. *Ἐκλαιγαν, θρηνοῦσαν,

παραπονιόνταν. Ζητοῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν Αἴγυπτο. Μερικοὶ μάλιστα ἔκαναν συνεννοήσεις, γιὰ νὰ βγάλουν ἄλλον ἀρχηγό, ποὺ θὰ τους ὠδηγοῦσε πάλι στὴν Αἴγυπτο. Μάταια ἀγωνίζονταν ὁ Ίησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ νὰ τους κάνουν ν' ἀλλάξουν γνώμη.

"Ὁ λαὸς αὐτός, ποὺ τόσες φορές εἶδε ὀλοφάνερη τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔδειχνε τόση ἀπιστία καὶ ἀχαριστία.

"Ὁ Θεὸς ἀποφάσισε τότε νὰ τους καταστρέψῃ ἐντελῶς. Ἀλλὰ ἡ θερμὴ προσευχὴ τοῦ Μωυσῆ καὶ πάλι τους ἔσωσε. Καὶ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε, ἀντὶ τὰ τους καταστρέψῃ, νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ σὲ κανένα ἀπὸ τους μεγάλους στὴν ἡλικία, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ίησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τὸν Χάλεβ, νὰ δῆ τὴ γῆ Χαναάν.

—"Ὅλοι θὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο, εἶπε. Σαράντα χρόνια θὰ γυρίζουν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μποῦν στὴ γῆ τῶν πατέρων τους.

Πραγματικά, ἐνῶ εἶχαν φτάσει ἔξω ἀπὸ τὴ γῆ Χαναάν, δὲν κατώρθωσαν νὰ μποῦν μέσα. Σαράντα δλόκληρα χρόνια τριγύριζαν στὴν ἔρημο καὶ βασανίζονταν γιὰ νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ πιστέψουν στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὰ πάντα.

Στὰ σαράντα αὐτὰ χρόνια πολλές φορές ὁ Θεὸς ἔκαμε θαύματα καὶ τους ἔσωσε ἀπὸ διάφορους κινδύνους.

Κάποτε γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ φοβερὰ καὶ φαρμακερὰ φίδια, ποὺ δάγκωναν τους ἀνθρώπους καὶ πέθαιναν. Τότε ὁ Μωυσῆς, σύμφωνα με διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ὕψωσε ἕνα στυλο, τὸν ἔστησε ὀρθιο καὶ ἔβαλε πάνω του ἕνα μεγάλο χάλκινο φίδι. "Ὅποιοι δαγκωνόταν ἀπὸ φίδι γύριζε καὶ κοιτάζε τὸ χάλκινο φίδι καὶ ἀμέσως γινόταν καλά.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Ἦταν δίκαιη ἡ ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ νὰ τιμωρήσῃ τους Ἰσραηλίτες ἔπειτα ἀπὸ τόση ἀπιστία ποὺ εἰδείξαν; β) Τί ἔπρεπε νὰ ποῦν, βταν ἄκουσαν ὅτι ἦταν δύσκολο νὰ νικήσουν τους ἀνθρώπους ποὺ ἔμεναν στὴ γῆ Χαναάν; γ) Τὸ χάλκινο φίδι πάνω στὸν στυλο φανέρωνε τὸν Χριστό, ποὺ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια σταυρώθηκε, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

9 ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Πέρασαν τὰ σαράντα χρόνια στήν ἔρημο. Ὅλοι οἱ μεγάλοι εἶχαν πεθάνει ἔκτος ἀπό τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τόν Χάλεβ καί τόν γέρο πιά Μωυσῆ.

Ἄλλά καί ὁ Μωυσῆς κατάλαβε ὅτι θά πεθάνη, πρὶν δῆ τῆ γῆ τῶν πατέρων του, «τῆ γῆ ποῦ ρέει μέλι καί γάλα».

Μιά ζωῆ ὀλόκληρη εἶχε περάσει με ἀγῶνες καί κακουχίες, με προσευχές καί νηστεῖες, γιά νά φτάσῃ σ' αὐτῆ τῆ θαύμασια γῆ. Καί τώρα, τώρα ποῦ ἔφτασε τόσο πολύ κοντά της, ἔπρεπε νά κλείσῃ τὰ μάτια του γιά πάντα, χωρίς νά πατήσῃ τὸ πόδι του σ' αὐτή.

Ἔτσι πρόσταζε ὁ καλὸς Θεός. Καί ὁ Μωυσῆς, ὁ Μωυσῆς ποῦ ἔμαθε πάντα νά ὑπακούῃ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέχτηκε καί τώρα ὑπάκουα ὅ,τι πρόσταζε ὁ Κύριος.

Συγκέντρωσε γιά τελευταία φορὰ τὸν λαό του κι ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Ὁρίσε ὡς διάδοχό του καί ἀρχηγό τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καί με δάκρυα στὰ μάτια εὐλόγησε τὸν λαό του. Ὅλοι ἐκλαιγαν καί ἄκουγαν

σιωπηλὰ τὶς τελευταῖες συμβουλές τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ. — Νὰ εἰστέ ἀγαπημένοι, τοὺς ἔλεγε. Πάντοτε ν' ἀκολουθῆτε τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καί ὁ Θεὸς θά σᾶς εὐλογῆ καί θά σᾶς ἀξιώσῃ νὰ κληρονομήσετε τῆ γῆ τῶν πατέρων σας.

Ἐπειτα συνέθεσε καί δίδαξε στὸν λαό του ἓνα ὑπέροχο ὕμνο. Μετὰ ἀνέβηκε πάνω στὸ βουνό Ναβαῦ, ἀπ' ὅπου τοῦ ἔδειξε ὁ Θεὸς ὅλη τὴν ἀπέραντη καί πλούσια χώρα, ποῦ θά ἔδινε, γιά νά κατοικήσῃ ὁ ἀγαπητὸς λαὸς Του.

Καί τὰ μάτια τοῦ Μωυσῆ, τὰ μάτια ποῦ γέρασαν μέσα στήν ἔρημο, δάκρυσαν. Δάκρυσαν, καθὼς ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ τῆ γῆ ποῦ τοὺς ἔταξε ὁ Θεός, γιά νά κατοικήσουν. Καταπράσινοι λόφοι, ποτάμια με γάργαρα νερά, ἀπέραντοι κάμποι, πλούσιες πεδιάδες περίμεναν νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Σὲ λίγο θά πέθαινε. Καταλάβαινε πὼς ὁ θάνατός του πλησίαζε καί κοίταζε ἀχόρταγα. Κοίταζε νά χορτάσῃ τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν ὁμορφιά. Πόσα δὲν σκεφτόταν τώρα! Πόσα θαύματα δὲν εἶδε με τὰ μάτια του! Πόσες φορές δὲν μίλησε με τὸν Θεό Του! Ουμῆθηκε γιά λίγο ὅλη του τῆ ζωῆ. Τῆ ζωῆ στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, τῆ φλεγόμενη βάτο, τὶς πληγές τοῦ Φαραώ, τὸ σχίσιμο τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τὸν βράχο ποῦ ἔβγαλε νερό, τὸ φίδι πάνω στὸν στυλο ποῦ ἔσωζε τοὺς δαγκωμένους!

Ἔτσι, χωρίς νά καταλάβῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια του καί πέθανε ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς καί προφήτης.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκλαψαν καί πένθησαν τὸν ἀρχηγό τους τριάντα ὀλόκληρες ἡμέρες.

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ὁ Μωυσῆς, πρὶν πεθάνῃ, ἔκαμε τὸν παρακάτω ὕμνο:
«Θέλω νὰ ψάλω. Οὐρανέ, ἔλα κοντὰ ν' ἀκούσῃς,
καί γῆ, γονάτισε καί σὺ τὰ λόγια μου νὰ μάθῃς.
Θά 'ναι βροχή, νερό, δροσιὰ ἐπάνω στὰ λουλούδια,
γιατί θά ψάλω τοῦ Θεοῦ τ' ὄνομα τὸ μεγάλο!
Ὅπως σκεπάζει ὁ ἀετὸς τὰ ἀετοπούλα του,
ἐφύλαξέ μας ὁ Θεὸς στήν Αἴγυπτο κεῖ κάτω.